

Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος: Αξιοθαύμαστοι όσοι καίγονται μέσα στο καμίνι των θλίψεων και υπομένουν...

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Ιωάννης Χρυσόστομος / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Τους αγίους τους θαυμάζουμε και τους τιμούμε, γιατί όχι μόνο δίχως λύπη, μα και με μεγάλη χαρά αντιμετώπισαν κινδύνους, διώξεις, συκοφαντίες, βασανιστήρια, ακόμα και θάνατο. Χίλιοι πειρασμοί τους κύκλωναν κι αυτοί ήταν ευδιάθετοι. Μύριοι κίνδυνοι τους απειλούσαν, κι αυτοί ήταν γαλήνιοι. Στη σφαγή οδηγούνταν, κι αυτοί ένιωθαν ευφροσύνη...

Γνώριζαν, όμως, επίσης πως ο φιλόanthropos Θεός, όταν πρέπει, σώζει θαυματουργικά και από τον σωματικό ακόμα θάνατο όσους σταθερά ελπίζουν σ' Αυτόν και ακλόνητα πιστεύουν στην πρόνοιά Του. Θυμηθείτε τι έγινε κατά τη μεταγωγή του αποστόλου Παύλου στη Ρώμη. Ενώ το πλοίο, με το οποίο ταξίδευαν αυτός και οι συνοδοί του στρατιώτες, έπλεε κοντά στις ακτές της Κρήτης, ξέσπασε σφοδρή θαλασσοταραχή. Η κακοκαιρία συνεχίστηκε για μέρες τόσο άγρια, που κάθε ελπίδα σωτηρίας των ταξιδιωτών χάθηκε. Και τότε ο

Παύλος, αφού κάλεσε κοντά του το πλήρωμα και τους επιβάτες, τους είπε:

« ... Σας συνιστώ να μη χάσετε το θάρρος σας, γιατί, εκτός από το πλοίο, που θα βουλιάξει, κανένας σας δε θα χάσει τη ζωή του. Την περασμένη νύχτα μου φανερώθηκε άγγελος του Θεού, στον οποίο ανήκω και τον οποίο λατρεύω και μου είπε : «Μη φοβάσαι, Παύλε! Πρέπει, σύμφωνα με το σχέδιο της θείας πρόνοιας, να παρουσιαστείς στον αυτοκράτορα. Για χάρη σου, λοιπόν, ο Θεός θα σώσει όλους όσοι είναι μαζί σου στο πλοίο»» (Πραξ. 27: 22-24).

Τον Παύλο, τον εκλεκτό του Χριστού και διδάσκαλο της οικουμένης, που τόσο σκληρά ταλαιπωρήθηκε αλλά και τόσο θαυμαστά ευεργετήθηκε, ας έχουμε πάντα στο νου μας. Γιατί είναι πολύ ωφέλιμη η ενθύμηση των ευεργεσιών του Θεού στους ανθρώπους. Όπως, όταν θυμηθούμε τα καλά που μας έκανε κάποιος φίλος μας, η αγάπη μας σ' αυτόν γίνεται θερμότερη, έτσι και όταν σκεφτούμε από πόσους κινδύνους μας γλύτωσε ο Θεός, η ευλάβειά μας στο πανάγιο Πρόσωπό Του γίνεται βαθύτερη, ο αγώνας μας για την ευαρέστησή Του εντονότερος, η προθυμία μας για την απόκτηση της αρετής μεγαλύτερη...

«Κινδύνεψα από τους ομογενείς μου Ιουδαίους. Κινδύνεψα από τους ειδωλολάτρες. **Κινδύνεψα από ανθρώπους που υποκρίνονταν τους αδελφούς.** Κοπίασα και εμόχθησα πολύ. Πολλές φορές ξαγρύπνησα, πείνασα, δίψασα. Πολλές φορές μου έλειψε ολότελα το φαγητό. Ξεπάγιαζα και δεν είχα ρούχα να φορέσω. Εκτός από τα άλλα, είχα και την καθημερινή πίεση των εχθρών μου ...» (Β΄ Κορ. 11:23-28).

Ακούτε τι τράβηξε ο μακάριος Απόστολος για το κήρυγμα του Ευαγγελίου; Έφτανε ένα μόνο κακό απ' όλα αυτά, για να καταθλίψει, να συνταράξει, να συντρίψει την ψυχή του. Και όμως, κανένα δικό του ατύχημα, καμιά δική του περιπέτεια δεν τον στενοχώρησε, δεν τον αποκάριζε, δεν τον λυπούσε.

Τί τον λυπούσε μόνο; Το γράφει ο ίδιος: «**Ποιός από τους χριστιανούς είναι άρρωστος, σωματικά ή ψυχικά και δεν υποφέρω κι εγώ μαζί του;** Ποιός πέφτει στην αμαρτία και δεν καίγομαι κι εγώ στο καμίνι του πόνου;» (Β΄ Κορ. 11: 29). Για τα δικά του παθήματα όχι μόνο δεν νοιαζόταν αλλά και καυχιόταν – «αν πρέπει να καυχηθώ, θα καυχηθώ για τα παθήματά μου», έλεγε (Β΄ Κορ. 11:30). **Για τους αδελφούς του χριστιανούς, όμως και νοιαζόταν και λυπόταν, όταν μάθαινε πως δεν ήταν καλά ή λυγίζαν σε πειρασμό. Τότε, όπως έλεγε, καιγόταν κι αυτός στο καμίνι του πόνου...**

Μήπως, πάλι, πονάει και υποφέρει ψυχικά, επειδή κάποιοι τον επιβουλεύονται, τον καταδιώκουν, τον χτυπούν; Ας μη νομίσει πως τα παθήματά του οφείλονται σε αδυναμία του Θεού. Γιατί αυτά ακριβώς είναι που αποδεικνύουν τη δύναμή Του: Το να καταδιώκεται κανείς και να καταβάλλει τους διώκτες του, το να βασανίζεται και ν' αποδεικνύεται πιο ισχυρός από τους βασανιστές του, το να φυλακίζεται και να μεταστρέφει τους δεσμοφύλακές του, το να χλευάζεται και να συγχωρεί, όπως ο Χριστός, τους χλευαστές του.

Γνωρίζω, βέβαια, πόσο φοβερή και δυσβάσταχτη είναι η χλεύη, η κοροϊδία, η συκοφαντία, η κάθε λογής κακολογία. Όταν, μάλιστα, μας κατηγορεί και μας βρίζει άνθρωπος που τον έχουμε ευεργετήσει, τότε η προσβολή γίνεται ανυπόφορη τότε, αν μας λείπουν η ταπείνωση και η

μακροθυμία, μπορεί να πνιγούμε από τη λύπη και την οδύνη.

Σε κάθε περίπτωση, πάντως, ας μη νοιαζόμαστε για το αν μας κατηγορούν κάποιои, αλλά για το αν μας κατηγορούν δικαιολογημένα. Αν, λοιπόν, δικαιολογημένα μας κατηγορούν, πρέπει να κλαίμε και να μετανοούμε. Αν, πάλι, μας κατηγορούν άδικα, πρέπει εκείνους να κλαίμε και τους εαυτούς μας να μακαρίζουμε, φέροντας στον νου μας τα λόγια του Κυρίου: «Μακάριοι είστε, όταν σας χλευάσουν και σας καταδιώξουν και σας κακολογήσουν με κάθε ψεύτικη κατηγορία» (Ματθ. 5:11).

Όχι λύπη και αθυμία, αλλά χαρά και αγαλλίαση ας αισθανόμαστε τότε, γιατί η ανταμοιβή μας στους ουρανούς θα είναι μεγάλη.

Αγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος

Πηγή: poimin.gr